

Yllätyshaaste itselle: improteatteria ruotsiksi!

Olen harrastanut improa suomeksi vuosikausia. Sitten tuli pari huonoa ohjaajaa, mieli pahoittui ja impro jäi. Olin suossa, kaipasin improa enkä uskaltanut enää mennä mihinkään. Eräänä iltana huomasin inspiroivan ilmoituksen: Improkurssi ruotsiksi!

Tuula-Maria Ahonen
ta@welho.com

Olen lukenut, että luoville ihmisille on tyyppillistä, että heissä on edustettuina saman piirteen vastakkaiset puolet. Huomaan tämän itsessäni mm. niin, että toinen puoli minusta on valmis uuteen innokkaasti. Toinen puoli taas pelkää ja on hyvin varovainen.

Ilmoituksen huomasi ensin mainittu puoleni, ja tiettenkin ilmoittautui kurssille. Tyyppillistä on, että jälkimmäinen puoli on innostuksen hetkellä hiljaa tai pois pelistä. Myöhemmin se nostaa esiin oman päänsä. Niin nytkin.

Aloin pelätä ja epäillä omaa pärjäämistäni vieraalla kielellä. Aviomies vahvisti tätä toteamalla, että hän ei uskaltaisi mennä ruotsinkieliseen improon.

Improhan vaatii nopeaa reagoimista ja tilanteissa hereillä oloa. Ei siinä voi kaivella sanakirjaa esille, änkyttää ja miettiä, miten sanon sanottavani ruotsiksi.

Itse-epäily vaivasi viikon pari ennen kurssia, mutta onnistuin työntämään sen pois. Kurssipäivänä tämä ei enää onnistunutkaan.

Mietin etukäteen, millä verukkeilla lähden kurssilta mahdollisimman pikaisesti pois.

Facebook – päivityksessäni ihmettelin, miksi minun täytyy järjestää itseni turvattomalle epämukavuusalueelle, kun tarjolla sinäkin iltana olisi ollut tuttu, turvallinen, kehon ja mielen vireyttä nostava Pilates-tunti.

Aivan varmasti Pilates-tunti ei tuota mitään pettymyksiä.

Eikö ihmisen ole paljon järkevämpää pysyä turvallisuus- ja mukavuusalueellaan?!

Näinhän kunnan ihmiset toimivat.

Vaikeuksien kautta kohti ensimmäistä voittoa

Itsekunnioitus vaati kuitenkin lähtemään, edes yrittämään. Pyysin aviomiestä viemään minut omalla autolla, että edes matka olisi turvallisen tuntuinen.

Perillä oli vaikea löytää paikkaa, ja olin tästä tyytyväinen. Eihän sille mitään voi, kun ei vain löydä kurssipaikkaa. Paikka ikävä kyllä sitten löytyikin. Menin jopa oikealle ovelle, enkä saanut sitä auki. Menin takaisin autoon, ja aviomies totesi, että joku muu kulki juuri siitä samasta ovesta, rohkaisi yrittämään uudestaan oven avaamista.

Kuinka ollakaan, ovi avautui ja kurssille oli siis mentävä. Astuttava ruotsinkieliseen maailmaan, jota kyllä olen jonkun verran harjoitellut koulu- ja päiväkotisijaisuuksilla. Silti vieras kieli tuntuu vieraalta kieleltä.

Perillä kurssilaiset istuivat mukavasti teekuppien ääressä, tutustumassa.

Puhumassa ruotsia. Esittäydyn epävarmaan tyyliin, sanoja hakien ja kysellen.

Onneksi kurssin vetäjät, jotka toimivat Imp-teatterissa ja kurssilaiset suhtautuivat tähän luonnollisen hyväksyvästi. Kun en tiennyt jotain ruotsiksi, sain heti oikean sanan.

Suomalainen helposti tuntee väärää häpeää, kun tekee virheitä eikä yllä täydelliseen kieleen. Mutta onneksi impron perusidea onkin "moka on lahja".

Impro perustuu virheitä sallivaan ja niistä luovuutta ammentavaan henkeen.

Teimme hauskoja impro-harjoituksia, ote ruotsinkielisen spontaanin käyttöön lähentyi.

Olo alkoi tuntua turvallisemmalta. Päätin olla ainakin kyseisen tiistai-illan.

Kurssi jatkuisi vielä viikonloppuna, siitä voisi jäädä sitten pois. Mutta pääasia, että olen rojhennut olla ainakin yhden illan mukana.

Tuntuu helpotukselta, että välissä oli muutama päivä aika vetää henkeä.

Vapautuneesti ruotsiksi

Lauantai-aamuna väsytti kovasti ja mietin, olisiko järkevää jäädä pois. Haasteisiin positiivisesti suhtautuva puoleni tuli kuitenkin hätiin, ja pari minuut ensin menemään jumppaan, keräämään rohkeutta kurssille.

Ovi avautuikin nyt aivan ensimmäisellä yrittämällä ja ruotsinkielinen ryhmä alkoi tuntua kotoisammalta.

Impro-teatterissahan tilanteet luodaan tässä ja nyt. Ei ole vuorosanoja etukäteen, tilanteet yllättävät ja niin yllättää iloisesti usein myös oma ja toisen osapuolen luova ja hauska reagointi.

Pelokkaassa, "järkevästi asiallisessa" mielentilassa ei kykenisi samaan reagointiin kuin improssa. Improssa aivojen luovat ja intuitiiviset puolet tulevat peliin mukaan.

Itsekin monesti jälkeenpäin ihmettelee, että mitenkä keksinkään niin hyvän repliikin. Ja ihme ja kumma, sama tapahtui myös ruotsiksi!

Impro on toisaalta myös kuin leikkiä lapsena. Ehdin olla ruotsinkielisesti mm. kuolleista herännyt isoäiti, rannalla kuukauden lepäilevä amerikkalaisturisti tämä impro olikin spontaanisti englanninkielinen), saunoja, joka lähes sai Korkeasaaresta karanteenin apinan kotieläimekseen, kampaajan kanssa syvästi syntymäämme edeltävästä ajasta keskusteleva asiakas ym.

Kurssin lopussa kieli ei enää ollut minkäänlainen ongelma. Näinhän käy lapsillekin kun leikkivät yhdessä.

Uskallanko jatkossakin?

Seuraava haaste kuitenkin odottaa. Imp-teatterissa on joskus Drop-illtoja ruotsiksi ja englanniksi. Uskallanko mennä, kun yhtäkkiä onkin uusia ihmisiä, joihin en ole vielä ehtinyt tutustua?

Olisi tiettenkin miellyttävää jäädä lepäilemään laakereilleen - kuinka ymmärränkään tämän ilmaisun nyt niin elävästi. Kehua kavereille ja lukijoille, että selvisin kuin selvisinkin!

Mutta ei. Kokoan voimiani uuteen haasteeseen, ja rohkaisen lukijoitakin lähestymään omia erilaisia haasteita! Se mikä ei tapa, vahvistaa. Tekee hyvää aivoille ja omalle ja muiden elämälle, että välillä vierailee uudella tai tulevalle mukavuusalueellaan.